

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci

žalobců

všech zastoupených Mgr. Michalem Štrofem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19,

proti

žalovanému **Ministerstvu obrany**, se sídlem v Praze 6, Tychonovova 221/1,

o žalobě proti rozhodnutí ministra obrany ze dne 24. 7. 2017, č. j. MO 165845/2017-7542KM

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

O d ů v o d n ě n í:

- 1 Žalobci se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra obrany ze dne 24. 7. 2017, č. j. MO 165845/2017-7542KM, jímž bylo změněno rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 9. 12. 2008, č. j. 37/2008-1416, tak, že zamítl žádost žalobců na dorovnání rozdílu mezi výši minimální mzdy a služného vyplaceného jim jako vojákům základní služby za dobu skutečně vykonané vojenské základní služby.
- 2 Žalobci v podané žalobě stručně nastínili průběh předchozího řízení a poukázali především na skutečnost, že dne 23. 5. 2017 vydal Městský soud v Praze rozsudek č.j. 11 Ad 16/2016-56, kterým zrušil k žalobě žalobců rozhodnutí ministra obrany ze dne 8. 7. 2016, č.j. 649-3/2016-7542KM, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodu, že se žalovaný vůbec nezabýval argumentací žalobců o rozporu postupu příslušných služebních orgánů s Ústavou České republiky a s Listinou základních práv a svobod (dále též „Listina“). Městský soud v Praze proto uložil žalovanému, aby v dalším řízení náležitě projednal námitky žalobců, které tito uplatnili v odvolání proti rozhodnutí náčelníka Generálního štábu.
- 3 Uvedené námitky žalobců lze rozčlenit do dvou argumentačních linií, a to 1) protiústavní selektivní povolávání k výkonu základní služby bez odpovídající kompenzace, 2) absence přiměřené kompenzace (služného) za výkon základní služby, i pokud by nedocházelo k selektivnímu povolávání.
- 4 K selektivnímu povolávání k výkonu základní služby bez odpovídající kompenzace žalobci uvedli, že považuje-li žalovaný selektivní povolávání k výkonu základní vojenské služby bez příslušné právní úpravy za protiústavní, lze s jeho názorem souhlasit pouze částečně, neboť dle žalobců tato úprava principiálně možná je, je-li to nezbytné pro naplnění daných cílů. Pokud se tedy armádě nedostávalo konkrétních profesí, které nebyla schopna zajistit vojáky z povolání, mohla povolat právě ty muže, kteří mohli takové funkce zastat. Zákonná úprava navíc výslovně počítala s tím, že základní vojenské službě mohou být podrobeni pouze někteří odvedenci, jak žalobci dovozují například z ust. § 19 a § 22 zákona č. 218/1999 Sb., o rozsahu branné povinnosti a o vojenských správních úřadech (branný zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „branný zákon“), kdy tato úprava počítala s tím, že výkonu základní vojenské služby mohou být podrobeny pouze některé osoby a jejich výběr byl ponechán na orgánech vojenské správy. Je navíc zcela evidentní, že vojenské orgány takto postupovaly, kdy k výkonu vojenské služby bylo povoláváno z celkového počtu odvedenců velmi malé procento. Žalobci uvedli, že sami byli povoláni zejména na základě svých civilních odborností, které byly poté armádou využívány. Například přibližně polovina žalobců má právní vzdělání a byli využíváni jako právníci útvarů, Generálního štábu a Ministerstva obrany. Žalobci se tedy domnívají, že i podle tehdejší právní úpravy bylo možné, aby žalovaný prováděl z odvedenců výběr těch, kteří budou povoláni k výkonu základní vojenské služby, jsou nicméně přesvědčeni, že bylo zároveň třeba poskytnout takto povolaným odvedencům kompenzaci, již jen z toho důvodu, že byli podrobeni služební povinnosti, na rozdíl od těch, kteří služební povinnosti nebyli podrobeni vůbec, případně v zásadě menším rozsahu (výkonem náhradní vojenské služby). Nárok na kompenzaci žalobci při absenci výslovné právní úpravy dovozují zejména z čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a

svobod, a dále z čl. 10 a čl. 26 odst. 3 Listiny. Uvedli, že se nedomáhají náhrady škody, která by jim byla způsobena nezákonným rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem, neboť se domnívají, že postup vojenských správních orgánů sám o sobě v rozporu se zákonem nebyl. Žalobci existenci své služební povinnosti nikdy nespороvali, jsou však přesvědčeni, že za její výkon jim měla být poskytnuta alespoň minimální adekvátní kompenzace. Ohledně nezbytnosti patřičné kompenzace při zásahu do práv osob, jde-li o zásah legitimní, žalobci poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č.j. 7 Aps 3/2013-34, bod 28.

- 5 Žalobci nesouhlasí s názorem žalovaného, že na jejich případ nelze aplikovat nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 294/06 ze dne 24. 6. 2008 (jde o kauzu tzv. slovenských důchodů). Aplikaci uvedeného nálezu nebrání ani částečně odlišný skutkový základ obou případů. Důležité je, že podstatou řešení, které přijal Ústavní soud v kauze slovenských důchodů, je to, zda je určitá osoba, při absenci konkrétní zákonné úpravy, oprávněna dovozovat svůj nárok přímo z jí ústavně zaručených základních práv.
- 6 K výši kompenzace žalobci uvedli, že tato závisí na úvaze žalovaného, kdy úvaha musí být vyjádřením skutečné kompenzace (náhrady) za výkon základní vojenské služby žalobci za situace, kdy byla k výkonu základní vojenské služby povolávána pouze velmi malá skupina osob nacházejících se ve srovnatelném postavení a zároveň musí být zajištěna jejich základní lidská důstojnost. Při dodržení tohoto principu je již věcí správního uvážení, jak konkrétně bude žalovaný za použití analogie a za dodržení ústavněprávních principů postupovat při stanovení konkrétní výše kompenzace pro jednotlivé žalobce. Podle názoru žalobců by při určení výše kompenzace bylo možné analogicky aplikovat úpravu nároku na náhradu příjmu při vojenském cvičení, tj. při přípravě vojáka v záloze k plnění úkolů ozbrojených sil. V této souvislosti odkázali na ust. § 204 zákona č. 262/2006, Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), které lze podle nich aplikovat jako jedno z možných řešení i na posuzovanou situaci. Není na překážku, že odkazované ustanovení se vztahuje na pracovní volno poskytnuté zaměstnanci v souvislosti s určitými úkony, ke kterým je povolán na příslušný vojenský úřad, či v souvislosti s vojenským cvičením nebo výjimečným vojenským cvičením, neboť podstatou analogie není najít v rámci právní úpravy pravidlo, které bude přesně popisovat situaci, kterou je nezbytné řešit. Důvodem k analogické aplikaci ust. § 204 zákoníku práce by zde bylo to, že vojáci v záloze byli a jsou k výkonu vojenského cvičení povoláváni selektivně, podle potřeb ozbrojených sil, tj. shodně, jako byli k výkonu základní vojenské služby povoláni žalobci.
- 7 K absenci přiměřené kompenzace (služného) za výkon základní služby, i pokud by nedocházelo k selektivnímu povolávání, žalobci namítli, že z hlediska materiálního považují výkon základní vojenské služby za výkon práce (zaměstnání), konkrétně za výkon práce pro stát, čemuž ostatně nasvědčuje i ust. § 6 odst. 1 zákona č. 220/1999 Sb., o průběhu základní nebo náhradní služby a vojenských cvičení a o některých právních poměrech vojáků v záloze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o službě vojáků v záloze“), které definuje pojem *vojenské zaměstnání*, a to jako vojenský výcvik a plnění služebních úkolů na základě právních a vojenských předpisů a rozkazů (tj. na základě pokynů nadřízeného). Poukázali na shodné nebo srovnatelné podstatné prvky, jako je vztah nadřízenosti a podřízenosti nebo konstrukce odpovědnosti za škodu. Srovnávat lze proto i ohledně nároku na odměnu odpovídající pracovní zátěži žalobců. Žalobcům tak měla být za výkon práce (vojenské základní služby) poskytnuta přiměřená kompenzace, zejména jestliže konali základní vojenskou službu za situace výrazně selektivního povolávání k jejímu výkonu. Za takovou kompenzaci ovšem žalobci nepovažují služné, jehož výše podle dosažené hodnoty měsíčně od 500 do 750 Kč rozhodně neodpovídala míře omezení základních práv žalobců.

- 8 K argumentaci žalovaného týkající se zabezpečení životních potřeb vojáků a tím i údajného naplnění požadavků čl. 4 odst. 4, čl. 10 a čl. 26 odst. 3 Listiny žalobci namítli, že základní vojenská služba fakticky představovala výkon práce ve prospěch státu v rozsahu větším, než tomu je u vztahů založených pracovněprávními předpisy, kdy například průměrná pracovní doba žalobce a) činila 12,66 (resp. 11,25) hodin denně, obdobný rozsah práce se týkal i ostatních žalobců. Přesto byla jediná poskytovaná finanční částka (služné) ve zcela zjevném nepoměru k odměně poskytované pracovníkům podle pracovněprávních předpisů, nemluvě o odměňování vojáků z povolání, a byla dokonce minimálně čtyřikrát nižší, než byla úroveň odměny za práci vykonávanou osobami odsouzenými k trestu odnětí svobody, pro jejíž výkon ani není potřebná kvalifikace. Srovnání o to více vyniká u žalobců, kteří měli až na jednoho v době výkonu základní vojenské služby vysokoškolské vzdělání. Na výše uvedeném nemohla ničeho změnit ani poskytovaná naturální plnění (proviantní záležitosti, ubytování, výstrojní náležitosti, přepravní náležitosti) a náklady související se zajištěním zdravotní péče, neboť i takové či obdobné plnění poskytuje a náklady nese v případě základních pracovněprávních vztahů zaměstnancům ze zákona zaměstnavatel. Tyto záležitosti jsou tedy hrazeny vedle služného, nikoliv ovšem jako odměna či benefit.
- 9 Žalobci namítli, že v čl. 4 odst. 4 Listiny je zakotven princip proporcionality v zásadách do základních práv a svobod osob. Přestože tak Listina v čl. 9 odst. 2 připouští, aby po občanech bylo v určitých případech vyžadováno vykonávání prací ve prospěch státu (to ostatně žalobci nepopírají), může se tak i v tomto případě dít pouze v nezbytném rozsahu a při šetření dalších práv a svobod (tj. pouze v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny). To proto, že veškerá omezení základních práv a svobod a zásahy do nich mohou být realizovány pouze se zohledněním nejzákladnějších principů ochrany základních práv a svobod obsažených v čl. 1 až 4 Listiny. Žalobci odkázali na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 1/96 ze dne 21. 5. 1996, který považuje za podstatné, aby byla za práci, jejíž výkon požaduje po osobách stát, poskytována přiměřená finanční náhrada (kompenzace). V posuzované věci se jednalo o práci advokátů, ústavní základ byl zcela shodný, a pokud je princip proporcionality třeba zkoumat u advokátů ustanovených soudem, tím spíše to musí platit pro výkon základní vojenské služby, která představovala omezení práv nepochybně několikanásobně výraznější. V posuzovaném případě žalovaný principu proporcionality zjevně nedostál, jelikož pracovní zátěž žalobců byla zcela zjevně nepřiměřená úrovni jim poskytovaného peněžitého plnění (služnému).
- 10 Žalobci dále namítli, že byl porušen též čl. 10 Listiny zakotvující právo na zachování lidské důstojnosti, neboť údajné materiální zabezpečení žalobců v průběhu jejich základní služby jim nezaručovalo ani minimální standard důstojnosti. Poskytované naturální náležitosti nezabývaly vojáka základní vojenské služby povinností hradit nezbytné životní náklady spočívající v nákladech na bydlení, stravování, zaopatření manželek v době těhotenství, apod. Typická byla tato situace zejména u nákladů na bydlení, kdy řada žalobců i v průběhu služby musela nést náklady spojené s vlastnictvím či nájmem bytu, které příspěvek na bydlení fakticky nepokryl. Žalobci, kteří ještě vlastní bydlení neměli, pak nemohli na náklady spojené s bydlením přispívat. Vojáci, pokud nebyli ženatí a neměli dítě, byli vyloučeni z dalších dávek. Žalobci si navíc museli hradit i mnohé další náklady, které nebyly naturálními plněními pokryty. Žalobci například neměli nárok na jídlo při noční službě, přičemž potřeba stravy je v tomto případě zřejmá. Museli si kupovat ponožky, potřeby na holení nebo toaletní papír a mnohé další věci, které lze stěží označit jinak než jako základní. Museli také platit jízdné v městské hromadné dopravě, jakož i cesty do místa svého bydliště, pokud se nejednalo o čerpání dovolené. Jedna cesta domů tak pro velkou část žalobců znamenala výdaj ve výši celého služného. O zajištění lidské důstojnosti ve smyslu čl. 10 Listiny tak dle žalobců nelze hovořit.

- 11 Žalobci dále namítli porušení čl. 26 odst. 3 Listiny, podle nějž má každý právo získávat prostředky pro své životní potřeby prací, přičemž občany, kteří toto právo nemohou bez své viny vykonávat, stát v přiměřeném rozsahu hmotně zajišťuje. Byť žalobci vykonávali v rámci své základní vojenské služby práci pro stát a nemohli po tuto dobu získávat prostředky pro své životní potřeby jinou prací, výše jediné odměny za tuto práci (tj. výše služného) byla zcela nepřiměřená jejich hmotným potřebám, resp. hmotným potřebám kohokoliv, když nezajišťovala ani jejich základní potřeby.
- 12 Žalobci shrnuli, že primárně zastávají názor, že služné vůbec nepředstavovalo kompenzaci odpovídající míře omezení jejich základních práv, neboť se jednalo spíše o příplatek odpovídající míře jejich odpovědnosti. Pro případ, že by soud zastával výklad, že kompenzací za výkon základní vojenské služby mělo být právě služné, označují za protiústavní přímo výši služného, neboť žádná jiná odměna žalobcům za jejich práci nenáležela a služné nebylo možné požadovat za odměnu přiměřenou (proporcionální) pracovní zátěži žalobců, ani odměnu, která by žalobcům poskytla dostatečné a důstojné hmotné zabezpečení. Protiústavnost shledávají konkrétně v rozporu s čl. 4 odst. 4, čl. 10 a čl. 26 odst. 3 Listiny, a odůvodňují ji shodně jako odůvodnili protiústavnost absence přiměřené kompenzace. Jelikož pak městský soud není oprávněn přiznat žalobcům služné ve vyšší výši, než jakou upravovalo v rovině zákona ust. § 76 zákona o službě vojáků v záloze, navrhli, aby městský soud předložil věc Ústavnímu soudu k vyslovení protiústavnosti ust. § 76 uvedeného zákona ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy.
- 13 Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Ve svém vyjádření zejména odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém byly námitky žalobců vypořádány. Zrekapituloval skutkový stav a právní závěry, které jej vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že obě argumentační linie se v žalobě prolínají, vyjádřil se žalovaný k první argumentační linii (v níž žalobci namítají neústavnost postupu služebních orgánů, jímž byli vybráni k výkonu základní vojenské služby, i když jiní odvedenci téhož odvodního ročníku vybráni nebyli) i k druhé argumentační linii (v níž žalobci brojí proti výši služného, které jim bylo poskytováno, resp. namítají absenci přiměřené kompenzace za výkon základní vojenské služby, i kdyby k selektivnímu povolávání nedocházelo) společně.
- 14 Žalovaný zejména připustil, že pro selekci neměly služební orgány zákonného podkladu, neboť zde neexistovalo zákonné ustanovení určující způsob výběru konkrétních osob ze všech odvedených osob schopných vojenské služby, ani způsob a výši kompenzace za takové omezení práv ve vztahu k osobám, kterým takto práva omezena nebyla. Služební orgány tak postupovaly v rozporu s právními předpisy, neboť samotný výběr skutečně nastoupivších odvedenců provedli bez zákonného podkladu, a jednalo se tak o nezákonný úřední postup služebních orgánů. Uvedl však, že žalobci se odpovídající kompenzace měli a mohli dovolávat podle ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti státu“) nikoliv jiným způsobem.
- 15 K nálezu Ústavního soudu týkajícího se kauzy tzv. slovenských důchodů žalovaný uvedl, že závěry Ústavního soudu nedopadají na případ žalobců, především se v případě Ústavním soudem rozhodovaných věcí jednalo o skutkově i právně naprosto odlišné případy, kdy se jednalo o rozdíl mezi starobním důchodem, na který měli stěžovatelé nárok podle českého práva, a důchodem, který skutečně dostávali podle práva slovenského, tj. jednalo se o jeden a týž nárok, kde ke vzniku rozdílu došlo na základě vnějších okolností.

- 16 K namítané možnosti analogické aplikace ust. § 204 zákoníku práce žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž je vysvětleno, proč nepřichází jeho užití v úvahu, a dodal, že ust. § 204 zákoníku práce nebylo užito, neboť úprava náhrad mzdy (platu) byla v rozhodné době upravena zákonem č. 65/1965 Sb., zákoníkem práce (dále jen „dříve platný zákoník práce“), který výslovně poskytování takových náhrad vojákům základní vojenské služby vylučoval.
- 17 K namítaným porušením jednotlivých ustanovení Listiny základních práv a svobod žalovaný uvedl, že podle jeho právního názoru výkon vojenské základní služby nelze považovat za výkon práce (zaměstnání), resp. jak uvádějí žalobci za výkon práce pro stát. Jedná se o přípravu k obraně vlasti a naplnění ústavním zákonem založené povinnosti (čl. 4 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „zákon o bezpečnosti České republiky“). Nelze proto srovnávat výkon vojenské základní služby a jeho podmínky s podmínkami a výkonem zaměstnaneckého poměru (či služebního poměru vojáka z povolání). Co se týče podobnosti některých institutů, především konstrukce odpovědnosti za škodu, skutečnost, že právní úprava byla částečně převzata ze zákoníku práce, neznamená, že by z právní konstrukce odpovědnosti za škodu vojáka základní služby bylo možno bez dalšího dovozovat obdobnost pracovněprávních vztahů a poměru vojáka základní služby a státu. Podobně nelze z povahy věci přihlídnout k paralelám naturálních náležitostí poskytovaných vojákům základní služby a zaměstnancům podle zákoníku práce, neboť výkon služby není možné považovat za výkon práce. Stejně tak žalovaný odmítl, že by náklady na zajištění zdravotní péče bylo možné považovat za určitý benefit či naturální mzdu. Účelem služného je dle žalovaného zabezpečit samotný výkon služby, nikoli odměnit jím vojáka za vykonanou práci, nelze proto dovodit porušení principu proporcionality ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, kdy by pracovní zátěž vojáků základní služby měla být zjevně nepřiměřená úrovni přiznané odměny. K porušení čl. 10 Listiny žalovaný uvedl, že lidská důstojnost žalobců nebyla narušena, byli-li po celou dobu výkonu vojenské základní služby dostatečným způsobem materiálně zajišťováni prostřednictvím poskytovaných peněžních a naturálních náležitostí; materiální zajištění bylo případně doplňováno dávkami ze systému sociálního zabezpečení, na jejich výši a podmínky vyplacení žalovaný nemá vliv. K porušení čl. 26 odst. 3 Listiny žalovaný uvedl, že zásah do práv žalobců byl přiměřený intenzitě veřejného zájmu na obraně státu a nezbytnosti tento veřejný zájem cestou branné povinnosti chránit, přičemž instituty branného zákona a zákona o službě vojáků v záloze obsahovaly nástroje pro zajištění základních potřeb vojáků a suplovaly tak v nezbytné míře „výpadek“ jejich příjmů; manželky a děti vojáků byly zabezpečeny prostřednictvím dávek státní sociální podpory.
- 18 K návrhu žalobců, aby soud, neztotožní-li se s argumentací žalobců, předložil věc Ústavnímu soudu k posouzení ústavnosti, resp. vyslovení protiústavnosti ust. § 76 zákona o službě vojáků v záloze ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy, žalovaný zopakoval, že žalobci se mohli dovolat náhrady za nezákonný postup spočívající ve výběru odvedenců bez zákonného podkladu podle ustanovení zákona o odpovědnosti státu, výši služného pak žalovaný neshledává protiústavní a tak porušující základní práva žalobců.
- 19 Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti.
- 20 Žalobci se podanou žádostí domáhali vyplacení rozdílu minimální mzdy a služného, jež pobírali jako vojáci ve výkonu základní vojenské služby podle § 76 zákona o službě vojáků v záloze.

- 21 Náčelník Generálního štábu armády České republiky rozhodl o žádosti dne 27. 9. 2007 tak, že požadovaný rozdíl mezi výší minimální mzdy a služného se žalobcům nepřiznává. Toto rozhodnutí bylo na základě odvolání ze dne 15. 10. 2007 ministryní obrany zrušeno a následně se náčelník Generálního štábu České republiky znovu zabýval podanou žádostí a rozhodl o ní rozhodnutím ze dne 9. 12. 2008, č.j. 37/2008-1416, jímž opětovně nepřiznal žadatelům rozdíl mezi výší minimální mzdy a služného vyplaceného jim jako vojákům základní služby v období, kdy vykonávali základní vojenskou službu.
- 22 Uvedené rozhodnutí náčelníka Generálního štábu armády České republiky napadli žalobci včasným odvoláním, v němž namítali, že se správní orgán nevypořádal se skutkovým stavem, ani s tvrzením odvolatelů, zejména s argumentací, kterou sporují zákonnost a ústavnost skutečnosti, že od roku 2003 byla povolována k výkonu základní vojenské služby pouze polovina branců splňující zákonem stanovené předpoklady a žalovaný neuvedl, jaké důkazy a jaká tvrzení byla podkladem pro jeho rozhodnutí.
- 23 O podaném odvolání rozhodla ministryně obrany rozhodnutím ze dne 28. 4. 2009, jímž rozhodnutí náčelníka Generálního štábu armády České republiky ze dne 9. 12. 2008 změnila tak, že se předmětná žádost odvolatelů zamítá vzhledem k tomu, že v této žádosti nejde o faktický právní nárok, ale pouze o nárok domnělý, neboť zákon nesvěřuje služebním orgánům právo rozhodovat o výši služného.
- 24 Proti uvedenému rozhodnutí ministryně obrany podali odvolatelé včasnou žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 8. 2013, č.j. 7 Ca 149/2009-109, jímž žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud k žalobci podané kasační stížnosti rozsudkem ze dne 11. 6. 2014, č.j. 3Ads 94/2013-86, dostupným stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí tohoto soudu na www.nssoud.cz, rozsudek Městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že pokud měl soud pochybnosti o ústavní konformitě přijatého řešení po povolávání odvedenců k výkonu základní vojenské služby, s těmito pochybnostmi se nevypořádal a nevhodně se dovolal principu procesní ekonomie.
- 25 Následně Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 5. 11. 2015, č.j. 8 A 118/2014-206, rozhodnutí ministryně obrany zrušil pro nepřezkoumatelnost, neboť se vůbec nezabývala argumentací odvolatelů a soud proto nemohl zhodnotit, zda výklad právních předpisů provedený náčelníkem Generálního štábu armády České republiky a ministryní obrany ohledně postupu příslušných služebních orgánů, či odvolatelům byl ústavně konformní, či nikoliv.
- 26 Po vrácení věci správnímu orgánu podali žalobci dne 2. 3. 2016 k ministerstvu obrany své písemné vyjádření, v němž shrnuli své argumenty ohledně rozporu postupu příslušných služebních orgánů s Ústavou České republiky a Listinou základních práv a svobod. Opakovaně namítali nepřiměřenost výše služného jako kompenzace za výkon služby a porušení čl. 4 odst. 4, čl. 10, čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.
- 27 Ministr obrany znovu přezkoumal rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky s právními předpisy a v rozhodnutí ze dne 8. 7. 2016, č. j. 649-3/2016-7542KM změnil prvostupňové rozhodnutí pouze formulačně ve výroku tak, že žádost odvolatelů na dorovnání rozdílu mezi výší minimální mzdy a služného vyplaceného jim jako vojákům základní služby za dobu skutečně vykonané základní služby se zamítá.

- 28 Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 5. 2017 č.j. 11 Ad 16/2016-56 uvedené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, neboť žalovaný se nezabýval otázkou vzneseného nároku z pohledu ústavně zaručených základních práv a svobod, a argumentoval pouze nemožností vyplatit žalobcům požadované finanční části vzhledem k absenci zákona, který by žalovanému k takovému postupu svěřil působnost.
- 29 Dne 24. 8. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí č.j. MO 165845/2017-7542KM. Je v něm zrekapitulován dosavadní procesní vývoj v rozhodování, a je zmíněno, že žalobci v mezidobí částečně upřesnili svou předchozí argumentaci v tom smyslu, že si lze představit i selektivní povolávání občanů k výkonu vojenské služby, pokud je však výkon takové služby kompenzován a je taková možnost uzákoněna.
- 30 K tvrzené neústavnosti selektivního povolávání jednotlivých odvedenců je v napadeném rozhodnutí zejména uvedeno, že by nepochybně bylo možné povolávat k výkonu základní vojenské služby jen určité kategorie osob (např. podle odbornosti), ovšem pro takový postup by musela existovat příslušná právní úprava. Při povolání žalobců taková právní úprava absentovala. Žalovaný zdůraznil, že žalobci podléhali branné povinnosti, tj. i povinnosti vykonat základní vojenskou službu podle tehdy platného branného zákona, který však bližší podmínky výběru konkrétních odvedenců k výkonu základní služby neupravoval. Jiný obecně závazný právní předpis, který by stanovoval pravidlo pro výběr odvedenců, neexistoval. Samotný výběr žalobců, jako osob nastupujících k výkonu základní vojenské služby, tak probíhal bez zákonného podkladu a služební orgány proto svým postupem porušily základní zásadu činnosti orgánů veřejné moci, zejména čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod určující, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Škody vzniklé takovým přístupem služebních orgánů nicméně bylo možné kompenzovat pouze v souladu s existující právní úpravou, tj. zákonem o odpovědnosti státu. Žalovaný podotkl, že žalobci takto ostatně postupovali, žádosti o náhradu škody však nemohlo být vyhověno, neboť nebyla uplatněna v zákonných lhůtách.
- 31 Žalovaný odmítl, že měl přes absenci právní úpravy vyplatit požadovanou kompenzaci ve výši rozdílu mezi výší minimální mzdy a služného na základě principů dovozených Ústavním soudem při jeho rozhodovací činnosti v případech tzv. slovenských důchodů. Nesouhlasil s premisou žalobců o neexistenci právní úpravy, na základě níž bylo možné se domáhat kompenzace za nezákonné povolání k výkonu základní vojenské služby, neboť žalobci se odškodnění mohli domáhat podle zákona o odpovědnosti státu. Přesto se vyjádřil k situaci, kdy by odhlédl od úpravy obsažené v tomto zákoně. K nálezu Ústavního soudu ve věci slovenských důchodů uvedl, že šlo o jiný skutkový základ, neboť předmětem sporu byla mezinárodněprávní úprava mezi Českou republikou a Slovenskou republikou zasahující ovšem také do právních vztahů vzniklých a trvajících za existence dřívějšího společného státu a v době platnosti československého práva (které bylo následně recipováno do práva českého). Důvod, pro nějž Ústavní soud dovodil předmětné ústavněprávní výkladové principy, spočíval v rozdělení původně společného státu s jednotným systémem důchodového zabezpečení a jeho důsledcích. Šlo o rozdíl mezi starobním důchodem, na který měli stěžovatelé nárok podle českého práva, a důchodem, který skutečně dostávali podle práva slovenského, tj. jednalo se o jeden a týž nárok, kde ke vzniku rozdílu došlo na základě vnějších okolností.
- 32 Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž odmítl, že by na případ žalobců bylo možné analogicky aplikovat ust. § 204 zákoníku práce, neboť jeho účelem je především zajištění realizace některých, v zákoně uvedených, povinností zaměstnance a zaměstnavatele vyplývajících z branné povinnosti tak, aby byla zachována ochrana práv zaměstnance a v konečném důsledku i

zaměstnavatele; nelze hovořit o kompenzaci branné povinnosti jako takové, či pracovní zátěže s ní související, ale jde o náhradu ztráty na mzdě nebo platu vzniklé v důsledku krátkodobé nemožnosti zaměstnance vykonávat své zaměstnání. Poukázal i na skutečnost, že v období, kdy žalobci vykonávali základní vojenskou službu, ještě odkazovaný zákoník práce neplatil, a dříve platný zákoník práce výslovně poskytování náhrad mzdy (platu) vojákům základní vojenské služby vylučoval.

- 33 K námitce nepřiměřené výše služného je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že žalobci nesprávně přistoupili k samotné úloze a povaze služného, neboť jej fakticky považují za kompenzaci za vykonávanou službu, či dokonce za období odměny poskytované zaměstnanci za vykonanou práci. Taková úvaha ovšem vůbec neakcentuje specifický charakter služného jako peněžní náležitosti vojáka základní služby, neboť úlohou služného bylo, společně s naturálními náležitostmi, zabezpečit základní potřeby vojáků ve službě a zajistit řádný průběh základní vojenské služby (služné bylo též osvobozeno od daně z příjmů). Nelze odkazovat na ust. § 6 odst. 1 zákona o službě vojáků v záloze a jeho pojmu „vojenské zaměstnání“, neboť tím se pro účely zákona rozumí vojenský výcvik a plnění služebních úkolů. Nejedná se tedy o zaměstnání ve smyslu pracovněprávních předpisů. Odlišnost povahy služného, jako specifické náležitosti poskytované vojákům v základní službě, od platu vojáka z povolání, jako odměny za výkon služby, je ilustrována také výkonem kázeňské pravomoci, kdy vojákovi v základní službě oproti vojákovi z povolání nelze uložit kázeňský trest spočívající v krácení služného. Nedá se hovořit ani o „neomezené pracovní době“ či „pracovní zátěži“ žalobců, neboť aplikace pracovněprávních předpisů (předpisů upravujících výkon služby vojáka z povolání) v daném případě není namístě a výkon vojenského výcviku a základní služby má zcela jiný základ a charakter než plnění pracovních úkolů podle pracovněprávních předpisů (výkon služby vojáka z povolání). Podobně není možno srovnávat výši služného ani s výší odměny za práci poskytované osobám ve výkonu trestu odnětí svobody, neboť, jak vyplývá ze samotného označení finanční částky, je tato odměna poskytována za vykonanou práci a nejedná se o zabezpečení základních potřeb, jako je tomu v případě služného u vojáků základní služby.
- 34 V napadeném rozhodnutí se dále žalovaný vyjádřil k tvrzení žalobců o nemožnosti po dobu své základní vojenské služby zabezpečit manželky či nezletilé děti. Poukázal na to, že tento výpadek příjmů rodin vojáků základní služby sanovaly dávky systému sociálního zabezpečení k tomu určené, a tyto dávky blíže specifikoval.
- 35 Co se týče porušení konkrétních ustanovení Listiny základních práv a svobod, žalovaný odmítl, že by vojenská služba (jiná služba stanovená zákonem namísto povinné vojenské služby) fakticky byla nucenou prací nebo službou, za níž by měla být poskytnuta přiměřená finanční náhrada. Naopak podle něj z čl. 9 odst. 2 písm. b) Listiny vyplývá, že vojenskou službu nelze za nucenou práci považovat.
- 36 Dále je v napadeném rozhodnutí poukázáno na to, že stát v souvislosti s výkonem základní vojenské služby žalobcům k zajištění jejich základních potřeb poskytoval po celou dobu služby podle ust. § 84 a násl. zákona o službě vojáků v záloze ve spojení s vyhláškou Ministerstva obrany č. 272/1999 Sb., o rozsahu a způsobu poskytování naturálních náležitostí vojákům v základní nebo náhradní službě a vojákům v záloze povolaným na vojenské cvičení (dále jen „vyhláška č. 272/1999 Sb.“), tzv. naturální náležitosti v nezanedbatelné výši, tj. např. ubytování, stravování, ošacení, hygienické prostředky či zdravotnické zabezpečení, jejichž výše je v napadeném rozhodnutí pro ilustraci uvedena, a je poukázáno též na to, že ze strany státu byly hrazeny také náklady související se zajištěním zdravotní péče, jejich průměrná výše je opět v napadeném rozhodnutí uvedena.

- 37 V napadeném rozhodnutí poté žalovaný orientačně vyčíslil průměrné náklady na zabezpečení jednoho vojáka základní služby (přibližně 10.000 Kč měsíčně) a uvedl, že stát zajišťoval životní potřeby vojáků základní služby dostatečným způsobem a především nad minimální hranici příjmů občana (ta v posuzovaném období činila 4.100 Kč na občana žijícího v samostatné domácnosti podle zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, ve znění účinném do 31. 12. 2004), kterou lze považovat za odpovídající referenční rámec, od níž se odvíjí to, zda je či není osoba v hmotné nouzi, a tak i nedostatečně zabezpečena.
- 38 K námitce porušení základního práva získávat prostředky pro své životní potřeby prací žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že zde došlo ke kolizi tohoto práva a branné povinnosti (tj. i povinnosti služební), přičemž zásah do ústavního hospodářského práva žalobců odpovídal zásadě proporcionality, neboť byl přiměřený intenzitě veřejného zájmu na obraně státu a nezbytnosti tento veřejný zájem cestou branné povinnosti chránit, přičemž existovaly zákonné nástroje pro zajištění základních potřeb vojáků ve formě dávek státní sociální podpory.
- 39 S výše uvedeným dle odůvodnění napadeného rozhodnutí souvisí další argument žalobců, že materiální zabezpečení jim nezaručovalo ani minimální standard důstojnosti. K pojmu „důstojnost“ je uvedeno, že je pojmem neurčitým, v značné míře závislým na hodnotovém žebříčku každého jednotlivce, kulturních, historických základech společnosti, kdy čl. 10 Listiny základních práv a svobod je především proklamací toho, že každý jedinec je lidskou bytostí, s níž je třeba jednat s úctou k její přirozené důstojnosti. V případě žalobců k narušení takto pojímané „lidské důstojnosti“ při výkonu základní vojenské služby nedošlo, neboť po celou dobu jejího výkonu byli dostatečným způsobem materiálně zajišťováni prostřednictvím poskytovaných peněžních a naturálních náležitostí.
- 40 K námitce žalobců, že *poskytované naturální náležitosti nezabívaly vojáka základní služby povinnosti hradit nezbytné životní náklady spočívající v nákladech na bydlení, stravování, zaopatření manželky v době těhotenství apod.* a navíc museli hradit i mnohé náklady, které nebyly naturálními plněními pokryty, je zdůrazněno, že materiální zabezpečení (naturální náležitosti) nemohlo už z povahy věci sloužit jako jakási náhrada výpadku příjmů z výdělečné činnosti a nemohlo zabezpečovat ani manželky a děti odvolatelů, neboť k tomu sloužily příslušné dávky státní sociální podpory, příp. žalobci mohli ze závažných rodinných, sociálních či hospodářských důvodů požádat o určení k náhradní službě, odklad základní služby či o její přerušení.
- 41 U jednání, které se před Městským soudem v Praze konalo dne 22. 10. 2020, žalobci i žalovaný setrvali na svých dosavadních stanoviscích.
- 42 Městský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
- 43 Soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
- 44 Jádrem správního a navazujícího soudního řízení byl žalobci uplatňovaný nárok na vyplacení rozdílu mezi služným, které pobírali jako vojáci ve výkonu základní vojenské služby, a minimální

mzdou. Nárok na poskytnutí takového dorovnání - dle dikce žaloby *kompenzace* - žalobci dovozují ze dvou důvodů.

- 45 Zaprvé ze skutečnosti, že jako osoby povolané k výkonu základní vojenské služby se ocitly v nerovném postavení ve srovnání s osobami, které k výkonu vojenské služby povolány nebyly. Docházelo tak dle žalobců k neodůvodněnému rozlišování, které by mělo být dorovnáno poskytnutím kompenzace. Tuto argumentační linii žalobci v průběhu řízení částečně pozměnili, když v žalobě připustili právní možnost provádět výběr odvedenců i podle tehdy platné právní úpravy, nicméně tvrdili, že k dosažení ústavní konformity bylo zároveň třeba poskytnout takto povolaným odvedencům kompenzaci.
- 46 Zadruhé, nárok na vyšší služné, než jaké jim bylo vyplaceno, žalobci dovozují na ústavní úrovni, a to konkrétně z čl. 4 odst. 4, čl. 10 a čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Přesto, že lze souhlasit se žalovaným, že jednotlivé argumentační body žalobců se prolínají, tato, dle žalobců druhá, argumentační linie je zčásti nezávislá na argumentační linii první (nárok na kompenzaci z důvodu dorovnání nerovného postavení). Nárok na vyšší než vyplacené služné by z uvedených článků Listiny plynul, i pokud by k tvrzenému nerovnému zacházení nedošlo, tj. i pokud by byli povoláni všichni odvedenci.
- 47 K první argumentační linii, kdy mezi účastníky je spor o to, zda měl žalovaný zákonné zmocnění pro selektivní výběr odvedenců, kteří budou povoláni k výkonu základní vojenské služby, a pokud ano, zda tomuto úkonu – výběru měla odpovídat přiměřená kompenzace, Městský soud v Praze uvádí následující.
- 48 Podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.
- 49 Podle čl. 9 odst. 1 Listiny základních práv a svobod nikdo nesmí být podroben nuceným pracím nebo službám. Citované ustanovení se podle odst. 2 písm. b) téhož článku se nevztahuje na vojenskou službu nebo jinou službu stanovenou zákonem namísto povinné vojenské služby. Zakázanou nucenou prací tedy není povinná vojenská služba nebo jiná služba stanovená zákonem namísto povinné vojenské služby. Městský soud doplňuje, že branná povinnost je ostatně jedna z mála povinností uložených, resp. předpokládaných v ústavě (čl. 4 ústavního zákona o bezpečnosti České republiky).
- 50 Podle ust. § 4 odst. 1 zákona o službě vojáků v záloze voják v základní nebo náhradní službě a voják v záloze povolaný na vojenské cvičení (dále jen „voják“) vykonává vojenskou činnou službu na území České republiky podle potřeb ozbrojených sil v útvech a) Armády České republiky, b) Hradní stráže, c) Vojenské policie.
- 51 Městský soud citovanou právní úpravu hodnotí jako značně obecnou a stručnou, není však, na rozdíl od žalovaného, přesvědčen, že by nedávala žádné zmocnění pro výběr odvedenců, a že by tedy odvedenci vybraní na základě této právní úpravy byli vybíráni bez zákonného podkladu - a že by tedy žalovaný porušoval základní zásadu činnosti orgánů veřejné moci. Posuzovaná zákonná úprava opravňuje žalovaného vybrat odvedence tak, aby vykonávali vojenskou činnou službu „podle potřeb ozbrojených sil“, je tedy zřejmé, že dává žalovanému určité vodítko a stanoví meze výběru. Lze jistě označit za vhodné, aby byla zákonná úprava doplněna, alespoň v obecné míře, o některé klasifikační znaky těchto „potřeb ozbrojených sil“, popřípadě aby

umožnila vymezit kritéria výběru v prováděcím předpise, nicméně i bez takového doplnění soud považuje zákonnou úpravu za dostačující. Je na žalovaném, aby neurčitý právní pojem „potřeby ozbrojených sil“ vyložil a odborně posoudil a v každém jednotlivém případě při výběru odvedenců zohlednil, zda výběr naplňuje zákonné hledisko potřeby výkonu vojenské činné služby konkrétního odvedence pro ozbrojené síly. Pokud tak žalovaný řádně učiní, pak jeho postup nelze shledat rozporný se zákonem, ani se zásadou rovného zacházení zakotvenou v Listině základních práv a svobod.

- 52 V posuzované věci žalobci zastávali právní názor, že právní úprava principiálně umožňuje selekci odvedenců, a nenámítali ani, že by v jejich případě ozbrojené síly jejich službu nepotřebovaly, a že by tedy v jejich případě byla selekce provedena v rozporu se zákonem. Žalobci k potřebám ozbrojených sil naopak sami poukazovali na skutečnost, že byli povoláni zejména na základě svých civilních odborností, které byly poté armádou využívány. S ohledem na absenci žalobních námitek městský soud naplnění zákonnosti výběru žalobců pro výkon vojenské činné služby blíže neposuzoval, neboť by tím překročil meze své přezkumné pravomoci, které soudu určuje ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.
- 53 Žalobci ovšem dále namítali, že selekci je možné hodnotit jako zákonnou pouze v případě, je-li výběr odvedenců kompenzován odpovídajícím finančním plněním. Tato žalobní námitka má stejný argumentační základ jako námitka vznesená v druhé argumentační linii žalobců, a podle názoru městského soudu v tomto směru obě linie splývají. Proto soud námitku, že selekci je možné hodnotit jako zákonnou pouze v případě, je-li výběr odvedenců finančně kompenzován, vypořádá v rámci vypořádání námítky, dle níž nárok na kompenzaci je dán, i kdyby k selekci odvedenců nedošlo a byli by povoláni všichni odvedenci. Nárok na vyšší než vyplacené služné totiž žalobci opírají o totožné důvody i pro případ, že by při selekci odvedenců k nerovnému zacházení nedošlo, tj. i pokud by byli povoláni všichni odvedenci.
- 54 K druhé argumentační linii Městský soud v Praze shrnuje, že mezi účastníky řízení není sporu, že výše služného byla v rozhodné době fixně stanovena zákonem o službě vojáků v záloze, když ust. § 76 odst. 2 tohoto zákona zakotvovalo fixně měsíční částky služného v rozmezí od 500 do 750 Kč. Žalobci současně nikterak nezpochybňovali, že zákon neobsahuje žádné ustanovení, které by umožňovalo poskytování částek vyšších. Mezi žalobci a žalovaným tak není rozporu v tom, že možnost vyplatit vyšší služné, *kompenzaci*, není stanovena zákonem. Podstatou námitek žalobců je, že vyšší služné, *kompenzaci*, je možné, resp. nutné, vyplatit právě i přes absenci zákonné úpravy, a to na základě ústavněprávních principů. Konkrétně nárok na výplatu kompenzace žalobci dovozují z čl. 4 odst. 4 Listiny a dále čl. 10 a čl. 26 odst. 3 Listiny.
- 55 Pro případ, že by soud shledal, že vhodná kompenzace má být promítnuta přímo v institutu služného, navrhli žalobci soudu, aby posoudil jako neústavní samotnou právní úpravu výše služného, a aby věc předložil Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení ust. 76 zákona o službě vojáků v záloze. Výši služného žalobci považují za protiústavní z totožných důvodů, z jakých odvozují svůj nárok na doplacení kompenzace, konkrétně spatřují rozpor s čl. 4 odst. 4, čl. 10 a čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.
- 56 Městský soud v Praze se nejprve vyjádří k námitce, že žalovaný je povinen sám učinit úvahu o vyplacení přiměřené kompenzace, neboť je při absenci zákonné úpravy povinen k přímé aplikaci čl. 26 odst. 3 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

- 57 V čl. 26 odst. 3 Listiny je zaručeno právo na práci a na hmotné zajištění ze strany státu v případě nemožnosti práci vykonávat bez své viny. Toto právo Listina garantuje za podmínky dodržení čl. 4. odst. 4, který obecně zajišťuje minimální standardy základních práv (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2008, sp.zn. Pl. ÚS 2/08, nebo ze dne 9. 1. 2013 sp.zn. Pl. ÚS 31/09).
- 58 Citovaná ustanovení žalobci vykládají zjednodušeně řečeno tak, že jelikož při výkonu služby vykonávali pro žalovaného práci ve prospěch státu, a to v rozsahu dokonce větším, než tomu bývá u vztahů založených pracovněprávními předpisy, měla jim být pro zachování proporcionality poskytovaná finanční částka (služné) v odpovídajícím poměru k odměně poskytované ostatním pracujícím osobám. Činí srovnání se zaměstnanci podle pracovněprávních předpisů, vojáky s povolání či osobami odsouzenými k trestu odnětí svobody. Žalobci tedy za své individuální základní právo, které bylo podle jejich názoru žalovaným porušeno, považují právo na přiměřenou odměnu za práci.
- 59 Předně městský soud považuje za potřebné objasnit, zda je vojenskou činnou službu možné srovnávat s prací, a pohlížet tedy na ni optikou čl. 26 odst. 3 Listiny.
- 60 Legální definice pojmu „práce“ se v právním řádu objevila až s účinností zákoníku práce č. 262/2006 Sb., tedy až po skončení služby, za jejíž výkon se žalobci domáhají kompenzace podanou žalobou. Přesto lze zákonnou definici zákoníku práce použít i pro posouzení daného případu, neboť shodné definiční znaky závislé práce bylo možné vysledovat i v dříve platném zákoníku práce č. 65/1965 Sb. Za závislou práci, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, byla podle ust. § 2 zákoníku práce považována práce vykonávaná zaměstnancem pro zaměstnavatele osobně, podle jeho pokynů, jeho jménem, na jeho náklady a odpovědnost, za mzdu, plat nebo odměnu za práci. Odměnu pak pracovněprávní předpisy (ust. § 109 zákoníku práce č. 262/2006 Sb., podobně ust. § 111 odst. 1 dříve platného zákoníku práce č. 65/1965 Sb.) definují jako peněžité plnění za vykonanou práci.
- 61 Pojem „služba“ je pak vymezen v branném zákoně. Ve smyslu ust. § 1 odst. 1 branného zákona je podstatou služby příprava k obraně státu a osobní účast na plnění úkolů ozbrojených sil České republiky. Co zákon rozumí termínem služné, vyplývá z ust. § 74 zákona o službě vojáků v záloze, dle něž jde o peněžní náležitost, která je poskytována za výkon služby
- 62 Je nepochybné, že žalobci pro žalovaného vykonávali vojenskou činnou službu ve smyslu branného zákona, a nikoli práci ve smyslu pracovněprávních předpisů. Výkon vojenské základní služby a jeho podmínky, a výkon práce v zaměstnaneckém (či obdobném) poměru přitom nelze srovnávat, neboť jejich účel je zcela jiný. Zatímco účelem práce je získávat formou odměny prostředky pro svoji obživu (viz čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), účel služby je odlišný, neboť jde o přípravu k obraně státu, s níž právní předpisy poskytnutí protihodnoty ve formě odměny nespojují. Pokud by soud shledal, že služba má obdobný charakter jako práce, popřel by podstatu a smysl práva státu požadovat po odvedencích výkon služby jakožto přípravu na obranu státu, jejíž principy jsou deklarovány v ústavním zákoně o bezpečnosti České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Služné poskytované při výkonu vojenské činné služby tak nemá a ani nemůže mít povahu odměny za vykonanou práci, která by měla zabezpečovat životní náklady vojáků základní služby a jejich rodin.
- 63 Úvaha žalobců o aplikaci daných čl. 26 odst. 3 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod na posuzovaný případ proto nemůže obstát, neboť vychází z nesprávných premis. Žalobci totiž

proti sobě staví právo státu (veřejný zájem) na zajištění přípravy k obraně státu a právo žalobců na přiměřenou odměnu za práci, kterou při plnění tohoto veřejného zájmu vykonávají, avšak jejich činnost pojmové znaky práce vůbec nenaplnňuje. Proto nelze poměřovat služné s úrovní minimální mzdy (či jinými instituty hmotného zajištění), jak to žalobci činí.

- 64 Pro úplnost městský soud doplňuje, že povahu základní vojenské služby jako činnosti sui generis lze dovodit z výše citovaného čl. 9 odst. 2 písm. b) Listiny, z něž vyplývá, že ji nelze považovat za nucenou práci. Blíže je vymezena v důvodové zprávě k ust. § 4 zákona o službě vojáků v záloze, kde je uvedeno, že vojáci základní služby „se připravují výcvikem k obraně státu pro případ válečného konfliktu na základě branné povinnosti“. Existenci branné povinnosti pak stanoví na ústavní úrovni čl. 4 odst. 1 zákona o bezpečnosti České republiky. Vzhledem k tomu, že se jedná o ústavní zákon, není pro posouzení ústavnosti omezení z branné povinnosti plynoucích, tj. v případě kolize s jinými právy, nezbytné provádět test proporcionality, jako u norem podústavních. Dostanou-li se do kolize dvě normy ústavní, bude mít aplikační přednost norma speciální. Městský soud v Praze je pak přesvědčen, že základní práva žalobců zakotvená v Listině základních práv a svobod mohou být při kolizi s právem státu vynucovat brannou povinnost upozaděna, neboť jde o práva obecnější, zatímco právo státu požadovat výkon branné povinnosti je právem, která má pro svůj úzce vymezený účel povahu speciální, a má tedy přednost.
- 65 Na závěru, že výkon základní vojenské služby nelze přirovnat k výkonu práce, nic nemění ani žalobci namítaná skutečnost, že určitá terminologie je v právních předpisech vyjádřena shodnými pojmy pro výkon základní vojenské služby i pro výdělečnou činnost, a některé instituty základní vojenské služby jsou v právních předpisech konstruovány podobně jako instituty pracovního práva. Jedná se například, jak upozorňují žalobci, o termín „vojenské zaměstnání“ zakotvený v ust. § 6 odst. 1 zákona o službě vojáků v záloze, nebo o konstrukci institutu povinnosti plnit pokyny nadřízeného, odpovědnosti za škodu v rámci výkonu základní vojenské služby, kázeňského provinění, proviantních náležitostí atp. K tomu městský soud uvádí, že tato argumentace je nerelevantní a nemůže obstát. I když jsou některé prvky výkonu základní vojenské služby a výkonu práce v některém z pracovních vztahů shodné nebo srovnatelné, stále nelze odhlížet od základního odlišujícího charakteristického rysu srovnávaných činností, kterým je jejich účel. Právě účel těchto činností je rozhodujícím kritériem pro posouzení, zda se o práci jedná či ne. Jak již bylo soudem objasněno výše, účel vojenské základní služby a výkonu práce je vymezen zákonnými předpisy a je zcela odlišný. Žalobní námitku srovnání žalobci zmíněných institutů proto není možné vyslyšet.
- 66 Vzhledem k výše uvedenému je pak nesprávná též argumentace žalobců, srovnávají-li základní vojenskou službu a služné s činností advokátů, kterým v některých případech hradí odměnu stát, s prací odsouzených při výkonu trestu odnětí svobody a odměnou za takovou práci, jakož i s výkonem vojenské činnosti vojáků z povolání a odměnou za tuto činnost. Ve všech zmiňovaných případech se jedná o výkon práce, jejíž povaha a účel je od základní vojenské služby odlišný.
- 67 Nelze srovnávat ani s náhradou příjmu při plnění branné povinnosti (zejm. vojenské cvičení), tj. při přípravě vojáka v záloze k plnění úkolů ozbrojených sil. Výše náhrady za účast na vojenském cvičení má vlastní právní režim upravený v pracovních předpisech (ust. § 204 zákoníku práce) a účelem této náhrady je nahradit příjem zaměstnancům, kteří jsou za trvání pracovního poměru povoláni k plnění určitých úkolů, které mají z povahy věci pouze krátkodobý charakter. Vznikne tak na jejich straně překážka v práci. Žalobci, jak vyplývá z jejich žalobních tvrzení, v pracovním vztahu v průběhu služby nebyli.

- 68 Městský soud v Praze v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které v otázce vyjádření se k některým právním institutům a jejich komparací s instituty pracovní právními, jakož i v otázce komparace činnosti žalobců s některými jinými činnostmi, považuje za řádné, věcně správné a obsahově vyčerpávající, a nemá, co by k němu doplnil. Městský soud je přesvědčen, že žalobcům se k uvedeným otázkám dostalo v napadeném rozhodnutí adekvátní odpovědi, a vlastním zdůvodněním by soud pouze opakoval to, co již jinými slovy uvedl žalovaný, což není účelem soudního přezkumu.
- 69 Žalobní námitku rozporu s čl. 26 odst. 3 Listiny lze podle názoru soudu vykládat také tak, že žalobci spatřují porušení čl. 26 odst. 3 Listiny ve spojení s čl. 4 odst. 4 Listiny v okolnosti, že žalovaný povoláním k výkonu základní vojenské služby zasáhl do práva žalobců na výkon jejich vlastní svobodné výdělečné činnosti, neboť žalobcům výkon takové výdělečné činnosti sloužící k zabezpečení svých životních potřeb dočasně znemožnil, aniž je odpovídajícím způsobem kompenzoval. Ani takto pojaté námitce však nemůže soud přisvědčit.
- 70 Zásadě zakotvené v čl. 4 odst. 4 Listiny lze rozumět tak, že konkrétní opatření, která omezují základní práva jednotlivců, v daném případě právo na práci a související právo na hmotné zajištění v případě nemožnosti pracovat bez svého zavinění, musí vždy rozumně souviset s cílem ochrany oprávněného státního zájmu, a zásah do základních práv musí být učiněn pouze v nezbytné míře. Dále pak musí být zachována proporcionalita, tj. zákonná úprava musí být v přísném vztahu proporcionality k cíli, který je sledován (srovnej: nálezy Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 1/08 ze dne 20. 5. 2008). Jinými slovy, při střetu veřejného zájmu na ochraně společnosti na straně jedné a individuálních základních práv jednotlivců na práci je třeba zvážit, kde veřejný zájem legitimizuje takové omezení soukromého práva jednotlivců.
- 71 V posuzované věci postup žalovaného nebyl v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny. Zásah do základního práva žalobců odpovídal zásadě proporcionality, neboť byl přiměřený veřejnému zájmu na přípravě obrany státu a intenzitě tohoto zájmu. Účelem zásahu byla ochrana (obrana) společnosti jako celku; odůvodněnost a legitimnost tohoto veřejného zájmu žalobci respektují a v žalobě jej nijak nezpochybňují. Zásah byl časově vymezen, netrval nepřiměřeně dlouhou dobu, byl učiněn v mladém věku odvedenců, kteří stáli teprve na začátku svých profesních kariér a budování vlastních rodin. Zároveň byly ze strany státu zřízeny instituty, které základní potřeby žalobců dokázaly zabezpečit, a nahrazovaly tak v nezbytné míře nemožnost zabezpečit životní potřeby vlastní prací. Uvedené platí bez ohledu na skutečnost, že toto suplující zabezpečení neposkytoval pouze žalovaný, ale též jiné správní orgány prostřednictvím dávek státní sociální podpory. Proto má soud námitku, že žalovaný jednal v rozporu s čl. 26 odst. 3 Listiny, neboť jim znemožnil výkon vlastní výdělečné činnosti a odpovídajícím způsobem je nekompenzoval, za nedůvodnou.
- 72 K posuzované žalobní námitce rozporu s čl. 26 odst. 3 Listiny pak městský soud v Praze zdůrazňuje, že práva zakotvená v čl. 26 odst. 3 Listiny je možno domáhat se pouze v mezích příslušných prováděcích zákonů (čl. 41 odst. 1 Listiny). Právo na práci a právo na odpovídající hmotné zajištění v případě nemožnosti práci vykonávat nemají bezpodmínečnou povahu, je možné se jich domáhat pouze v mezích zákonů. Proto je městský soud přesvědčen, že žalobci by se nemohli dovolat přímé aplikovatelnosti čl. 26 odst. 3, který je ve výčtu čl. 41 odst. 1 Listiny výslovně uveden, ani tehdy, pokud by výkon základní vojenské služby bylo možné pod práci podřadit, nebo ji s výkonem práce srovnat, a pokud by se jim zákonná úprava odměny za takovou práci nejevila dostačující. Stejně tak by se žalobci nemohli přímé aplikovatelnosti čl. 26 odst. 3

Listiny dovolat, pokud by se jim nejevila dostačující v zákonech zakotvená úprava hmotného zajištění za nemožnost vykonávat vlastní výdělečnou činnost (bod 69 rozsudku). Žalobci tedy nemohou po žalovaném požadovat, aby i bez výslovného zmocnění zákonem stanovil výši kompenzace na základě čl. 26 odst. 3 ve spojení s čl. 4 odst. 4 Listiny, a tuto kompenzaci žalobcům vyplatil. A nemohou ani požadovat, aby žalovaný při výplatě kompenzace postupoval za použití analogie a aplikoval právní úpravu jinou (například zakotvenou v ust. § 204 zákoníku práce – viz bod 67 rozsudku). Tento důvod sice městský soud uvádí na závěr své argumentace, považuje jej však pro posouzení žalobní námitky, dle níž žalovaný postupoval nesprávně, když při absenci zákonné úpravy zamítl žádost žalobců o vyplacení kompenzace a nevyplatil ji přímo na základě čl. 26 odst. 3 Listiny, za zásadní.

- 73 Následně se Městský soud v Praze vyjádří k námitce, dle níž je žalovaný povinen sám učinit úvahu o vyplacení přiměřené kompenzace, neboť je při absenci zákonné úpravy povinen k přímé aplikaci čl. 10 ve spojení s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.
- 74 Podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno (1), každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života (2), a každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě (3).
- 75 Čl. 10 Listiny základních práv a svobod garantuje subjektivní právo na zachování lidské důstojnosti. Protože toto právo, na rozdíl od práva na práci, Listina garantuje jako tzv. základní právo absolutní, lze k jeho omezení přikročit jen za účelem ochrany základních práv jiných osob, nebo za účelem ochrany veřejného zájmu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2005, sp.zn. I ÚS 453/03, nebo ze dne 26. 3. 2003, sp.zn. Pl. ÚS 42/02). Obsah čl. 10 je žalovaný na rozdíl od čl. 26 povinen přímo aplikovat i bez výslovného zákonného zmocnění, a je proto povinen rozhodovat tak, aby svým rozhodnutím nezasáhl lidskou důstojnost účastníků řízení; pokud by k takovému zásahu došlo, je povinen sám zhodnotit, zda je daný zásah legitimní a nezbytný. V případě, že tedy žalovaný shledá, že kvůli neexistenci zákonného pravidla pro výplatu kompenzace za výkon vojenské činné služby došlo k nezákonnému (neúměrnému) zásahu do práva žalobců na zachování lidské důstojnosti, je povinen rozhodovat tak, aby žalobcům porušení jejich práva kompenzoval. Absence právní úpravy, k níž došlo zanedbáním státu, totiž nesmí být důvodem pro odmítnutí ochrany ústavně zaručeného základního práva (srov. např. nález Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 98/95 ze dne 5. 6. 1996). Potud soud přisvědčuje žalobcům ohledně argumentace nálezem Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 294/06 ze dne 24. 6. 2008 (tzv. „slovenské důchody“), kde je uvedený princip výslovně zformulován.
- 76 Městský soud v Praze na tomto místě nicméně podotýká, že k řešení situace, kdy zákonná úprava vykazuje mezery, k jejichž naplnění má dojít poskytnutím finančního plnění ze strany orgánu veřejné moci, je vhodné povolat soudy, které jsou primárně k dotváření mechanismu garance ústavních práv určeny. Je jen těžko představitelné, aby správní orgán, striktně vázán rozpočtovými pravidly, se všemi důsledky z toho plynoucími, sám uvážil o své ústavní povinnosti a v návaznosti na tuto úvahu rozhodoval o vynaložení státních peněz, nemá-li k tomu zákonné zmocnění. Možnost, aby žalovaný nastíněným způsobem postupoval, shledá-li mezeru v zákoně, proto městský soud považuje spíše za teoretickou, a pro řešení posuzované věci nepříhodnou a nepraktickou.

- 77 V posuzované věci však žalovaný nastíněným způsobem nepostupoval z důvodů věcných. Žalovaný neshledal, že by neposkytnutím kompenzace nad rámec služného za výkon vojenské základní služby zasáhl do důstojnosti žalobců, a neshledal ani, že by neexistence zákonné úpravy pro vyplacení takové kompenzace žalobcům bylo možno považovat za zákonodárcem nezamýšlenou, tzv. pravou (normativní) mezeru v zákoně. Městský soud tuto úvahu žalovaného přezkoumal následujícím způsobem.
- 78 Lidská důstojnost je jedním z pilířů ústavního zakotvení základních práv a svobod v Listině, a současně představuje objektivní hodnotu, která je vrozená každé lidské bytosti. Právní úprava zakotvená v čl. 10 Listiny, kterým argumentují žalobci, hovoří o lidské důstojnosti v kontextu ochrany osobnosti, kdy důstojnost chrání spolu s ochranou cti, dobré pověsti a jména. Je tedy podle názoru soudu zamýšlena spíše jako ochrana na úrovni etické, která chrání lidské bytosti před ponížením z hlediska morálního (např. jako opozitní vymezení proti čl. 17 Listiny o právu na svobodu projevu), nežli o ochranu důstojnosti založenou na materiálním pojetí, jak ji vnímají žalobci. Důstojnost je pak obecně a nezpochybnitelně chráněna též čl. 1 Listiny, dle něž *„lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech“*.
- 79 Žalobci spatřují zásah do svého práva na důstojnost v jednání žalovaného, který jim neposkytnutím přiměřené finanční kompenzace nezajistil dostačující materiální zabezpečení při výkonu základní vojenské služby, když jim poskytoval pouze nízké služné a dále naturální náležitosti, které však nepostačovaly na úhradu všech nezbytných životních nákladů a plnění soukromých závazků. Tyto pak žalobci museli hradit z úspor nebo prostřednictvím finanční či materiální pomoci příbuzných a známých. Porušení práva na důstojnost tedy shledávají v nezajištění dostatečného životního standardu v průběhu výkonu základní vojenské služby.
- 80 Městský soud v Praze se s žalobní námitkou nezajištění důstojného životního standardu neztotožňuje. Předně, žalobci byli po celou dobu výkonu služby dostatečným způsobem materiálně zajištěni nejen poskytováním služného dle ust. § 76 zákona o službě vojáků v záloze, ale především poskytováním naturálních náležitostí ve smyslu ust. § 84 a násl. zákona o službě vojáků v záloze, ve spojení s vyhláškou č. 272/1999 Sb., kdy těmito náležitostmi se rozumí proviantní, výstrojní a přepravní náležitosti a ubytování (ust. § 84 odst. 2 odkazovaného zákona). V případě žalobců se konkrétně jednalo zejména ubytování, stravování, ošacení, základní hygienické prostředky či zdravotnické zabezpečení, kdy konkrétní podoba poskytovaných náležitostí není mezi účastníky řízení sporná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tyto náležitosti podrobně popsal, vyčíslil též náklady, které na žalobce v průběhu výkonu základní vojenské služby na pokrytí uvedených náležitostí fakticky vynaložil (str. 13 napadeného rozhodnutí), a městský soud se s žalovaným ztotožňuje, že uvedené náležitosti zabezpečily žalobcům přiměřené životní podmínky, tudíž k snížení jejich lidské důstojnosti v průběhu výkonu služby nedošlo.
- 81 Vedle náležitostí poskytovaných žalovaným ve formě služného a naturálních náležitostí měli dále žalobci oporu v právních předpisech upravujících práva osob na sociální zabezpečení ze strany státu. Na takové doplňující zabezpečení měli nárok, při splnění zákonných podmínek, po celou dobu výkonu služby. Konkrétní podmínky poskytování dávek sociálního zabezpečení stanoví příslušné předpisy z oblasti práva sociálního zabezpečení, a žalobci nenamítali, že by tyto podmínky nebyly ze strany státu v jejich individuálních případech dodrženy, nebo že by poskytované dávky byly tak nízké, že by ohrozily nebo přímo snížily jejich důstojnost. Žalobci sice v některých individuálních případech poukazovali na to, že výše konkrétních poskytovaných dávek byla natolik nízká, že nemohla pokrýt jejich skutečné náklady, na něž byla určena (například příspěvek na bydlení pro žalobce f), f), t)), nicméně neuváděli žádné konkrétní okolnosti, které by byly způsobilé přesvědčit soud o tom, že poskytované dávky v případě

žalobců porušily právo na důstojný život. Soud tedy pouze ve stejné míře obecnosti zdůrazňuje, že koncepce sociálního zabezpečení v České republice odpovídá východisku čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vymezujícím právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění pouze základních životních podmínek, nikoli životních podmínek, jaké by představovaly optimální životní standard dle představ žalobců. Listina základních práv a svobod hovoří o „přiměřeném zabezpečení“ (čl. 30 odst. 1 Listiny), přičemž tohoto práva se lze domáhat pouze v mezích zákona, které toto ustanovení provádí (čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Městský soud konstatuje, že dávky státní sociální podpory a případně další dávky sociálního zabezpečení považuje v České republice za poskytované v míře, která je racionální a rozumná, a která dostojí hlediskům přiměřenosti. Z ničeho nevyplynulo, že by tyto dávky nebyly způsobilé zajistit aktuální základní (nezbytné) životní podmínky jednotlivých žalobců v průběhu služby. Žalobci nenamítali, že by celkové sociální a majetkové poměry jejich a společně s nimi posuzovaných osob a rodiny byly příslušnými správními orgány zhodnoceny vadně. Soud tak nemá za to, že by poskytování těchto dávek a jejich výše porušovala práva žalobců na zachování lidské důstojnosti, zakotvené v Listině základních práv a svobod. Soud doplňuje, že i kdyby k takovému porušení práva na důstojnost v posuzovaném případě došlo, nebyl by k nápravě povolán žalovaný, neboť správa a výplata dávek sociálního zabezpečení není v jeho působnosti.

82 Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že poskytování konkrétních náležitosti, které žalovaný žalobcům po dobu základní vojenské služby zajišťoval, a to peněžních (ve formě služného) i naturálních, nezasáhlo do základního práva žalobců na zachování jejich důstojnosti ve smyslu čl. 1 a čl. 10 Listiny základních práv a svobod, naopak rozumně souviselo s cílem ochrany oprávněného státního zájmu, kterým je zájem na obraně republiky. Jelikož k tvrzenému zásahu nedošlo, soud ani neposuzoval, zda byl takový tvrzený zásah legální, legitimní a nezbytný.

83 Žalobci dále uvedli, že jako neústavní lze posoudit přímo samotnou úpravu výše služného, a to z totožných důvodů, z jakých odvozují svůj nárok na doplacení přiměřené kompenzace žalovaným. Pro případ, že by se soud s tímto právním názorem ztotožnil, navrhli, aby věc předložil Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení ust. 76 zákona o službě vojáků v záloze. Navrhli tedy postup podle čl. 95 odst. 2 Ústavy, dle něž dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu.

84 Podle ust. § 76 odst. 1 zákona o službě vojáků v záloze má voják nárok na služné po dobu výkonu základní nebo náhradní služby.

85 Podle odst. 2 téhož ustanovení vojákům v základní nebo náhradní službě se pro hodnosti mužstva a poddůstojníků stanovují tyto měsíční částky služného:

vojín	500 Kč,
svobodník	550 Kč,
desátník	700 Kč,
četař	750 Kč.

86 Citované ustanovení dále stanoví, že voják má nárok na vyšší služné dnem jmenování do vyšší hodnosti; to neplatí, je-li den jmenování vojáka do vyšší hodnosti současně dnem jeho propuštění mimo vojenskou činnou službu (3), stanoví nárok vojáka, kterému byla vyšší hodnost odňata nebo kterému soud uložil trest ztráty vojenské hodnosti, na služné vojína dnem odnětí hodnosti nebo dnem, kterým nabyl rozsudek o ztrátě vojenské hodnosti právní moci (4), a umožňuje

upravit výši služného vládním nařízením v závislosti na změně indexu spotřebitelských cen zjištěné podle údajů Českého statistického úřadu, jestliže index spotřebitelských cen vzroste alespoň o 5 % od kalendářního měsíce, který bezprostředně předchází kalendářnímu měsíci, v němž došlo k poslední úpravě služného (5).

- 87 Městský soud v Praze opakuje, že na právní úpravu služného nelze pohlížet osamoceně. Služné není, jak je vysvětleno výše, odměnou za práci ani za výkon služby, jedná se pouze o jednu ze složek náležitostí, které jsou jakožto provázaný soubor plnění a zabezpečení odvedencům konajícím základní službu žalovaným poskytovány. Vedle toho jsou uvedené náležitosti podle individuálních potřeb jednotlivých odvedenců doplňovány dávkami sociálního zabezpečení, které poskytují jiné správní orgány. K souladu této koncepce s ústavním pořádkem se městský soud již vyjádřil, a uvádí, že i když se služné jako takové může jevit nízké, posuzuje-li se jeho výše společně s ostatními náležitostmi poskytovanými podle zákona o službě vojáků v záloze, dostatečně plní svůj účel a do základních práv odvedenců chráněných Listinou základních práv a svobod jen vzhledem k své výši nijak nezasahuje.
- 88 Ve věci výše služného tedy městský soud z uvedených důvodů není názoru, že ust. § 76 zákona o službě vojáků v záloze je v rozporu s ústavním pořádkem, proto neshledal důvod k postupu podle článku 95 odst. 2 Ústavy.
- 89 Žalobci tedy se svými námitkami neuspěli, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.
- 90 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti a náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. října 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu